



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **R. L.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2016, č. j. JMK 154032/2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 8. 2016, č. j. MR-C 19793/15-ODO/11, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a

o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) pokutu ve výši 2 500 Kč. Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 21. 11. 2015 v 22:59 hod. na ulici Brněnská 384 v obci Rosice byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zadokumentována jízda motorového vozidla RZ X, jehož je žalobce provozovatelem, kdy nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlostí 71 km/hod (po odečtení tolerance 3 km/hod) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Toto jednání nezjištěného řidiče vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vydání napadeného rozhodnutí předcházela žalobci adresovaná výzva k úhradě peněžitě částky, kterou byl žalobce současně poučen ve smyslu § 125h odst. 5 až 7 zákona o silničním provozu. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce správnímu orgánu sdělil, že v uvedené době měl předmětné vozidlo v užívání pan L. H. N., nar. X, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti A. 11, Praha. Z provedeného šetření správního orgánu prvního stupně bylo zjištěno, že jmenovanou osobu nelze dohledat, neboť se jí prokazatelně nedaří doručovat. Správní orgán prvního stupně, aniž by zahájil řízení o přestupku, věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o „přestupcích“) odložil. Správní orgán uvedl praxi zmocněnce žalobce, který opakovaně vystupuje v obdobných případech a na výzvu opakovaně sděluje, že vozidla různých provozovatelů řídil právě pan L. H. N. Na základě tohoto opakovaného a účelového postupu stejného zmocněnce různých provozovatelů vozidel správní orgán prvního stupně dovedl účelovost jednání. Žalovaný se s tímto odůvodněním ztotožnil a dodal, že v jednání zmocněnce navíc spatřuje zneužití práva. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že žalobce byl krácen na svých právech, když ve věci nebylo nařízeno ústní jednání. Zdůraznil, že v řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání a rovněž dokazování není obligatorní provádět výlučně v rámci ústního jednání. Po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání odvolací orgán neshledal rozpor s právními předpisy. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž správní orgán prvního stupně dostatečně prokázal, že se žalobce tohoto správního deliktu dopustil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
4. Předně žalobce namítal, že použitý rychloměr (Ramer10 T) není automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Za automat lze podle důvodové zprávy k zákonu považovat pouze taková zařízení, která jsou trvale nainstalována na určitém místě a jsou využívána zcela bez obsluhy. Za automat však nelze považovat různé druhy přenosných rychloměrů, které

Policie ČR a obecní policie používají, byť by je používaly v automatizovaném režimu. V takovém případě totiž může obsluha rychloměru zjistit totožnost pachatele přestupku. Žalobce má za to, že použitý rychloměr není automatem, neboť se jedná o přenosný rychloměr, který byl před měřením na místo měření přivezen/přinesen strážníky, při měření byli strážníci na místě přítomni a po ukončení měření jej zase odnesli. K tomu žalobce odkázal na vzezření použitého rychloměru na www.ramet.as/ramer10-t. S odkazem na kapitolu 6.2 návodu k obsluze žalobce namítal, že se jedná o rychloměr, který vyžaduje obsluhu. Rychloměr musí být na místo přinesen, obsluha jej musí zapnout, musí zkontrolovat výsledky testů, musí se přihlásit, zvolit režim měření. Předtím musí obsluha rychloměr řádně ustavit (viz kapitoly č. 5.7, 5.8, 6.3.1.1 a 6.3.1.2). Dle názoru žalobce nebylo úmyslem zákonodárce uplatňovat vůči provozovateli vozidla objektivní odpovědnost dle § 125f zákona o silničním provozu v případech, jako je tento, kdy ke zjištění pachatele přestupku nedošlo pouze z důvodu, že se strážníkům nepodařilo řidiče vozidla zastavit. Žalobce navrhl provést dokazování citovanými částmi návodu k obsluze, tímto dokazováním má být prokázáno, že použitý rychloměr není automatem.

5. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán se otázkou, zda se jedná o automat, vůbec nezabýval, toliko konstatoval, že se o automat jedná, ale nijak tento pojem nevysvětlil. Správní orgán měl učinit alespoň stručnou úvahu vedoucí k závěru, že všechny podmínky odpovědnosti a projednatelnosti dle § 125f silničního zákona byly splněny, jinak nelze jeho rozhodnutí považovat za přezkoumatelné. V doplnění oznámení přestupku je uvedeno, že měření rychlosti je a vždy bylo prováděno bez obsluhy – jedná se o stacionární radar, tento podklad má však povahu úředního záznamu, který není schopen prokázat rozhodnou skutečnost.
6. Další pochybení spatřuje žalobce v tom, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 silničního zákona, když správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán se pokusil panu N. doručovat na uvedenou adresu, jako adresáta však uvedl toliko pana N., a nikoli společnost ODVOZ VOZU s.r.o., ačkoli z vyjádření žalobce vyplývalo, že pan N. je zaměstnancem této společnosti a poštu si přebírá na adrese jejího sídla. Správní orgán měl tedy výzvu k podání vysvětlení doručovat do poštovní schránky společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Žalobci nadto bylo následně sděleno, že pan N. měl na uvedené adrese poštovní schránku se svým jménem, což se pokusí prokázat při jednání. Skutečnost, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalobce dovodil i z toho, že správní orgán se omezil pouze na doručování na adresu uvedenou žalobcem. Správní orgán měl panu N. ustanovit opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou. Žalobce dal též soudu k úvaze, zda nebylo na místě, aby si správní orgán zjistil platnou adresu trvalého pobytu pana N. od Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky.
7. Žalobce též namítal, že nebyl poučen o možnosti liberovat se dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, jakož i dle § 125f odst. 5 téhož zákona. Má za to, že v daném případě byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, ve spojení s § 125e odst. 5 téhož zákona. Učinil totiž za dost své povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona, pokud své vozidlo svěřil zaměstnanci svého zmocněnce v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě „drink and drive“. Zmocněnec žalobce se přitom ve

smlouvě zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze silničního zákona. Splnění této povinnosti bylo zajištěno hrozbou smluvní pokuty. Na základě smlouvy se zmocněncem tedy mohl mít žalobce legitimně za to, že jeho zmocněnec zajistí, aby osoby, které budou jeho vozidlo řídit (v daném případě pan N.), nebudou porušovat silniční zákon, neboť žalobci svědčila dobrá víra, že zmocněnec bude tuto smlouvu dodržovat.

8. V další části žaloby žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 obsahuje pravidlo vyžadující nespílitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází podle žalobce k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Předmětné ustanovení je podle názoru žalobce v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a per analogiam i správního trestání, presumpcí nevinu, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.
9. Podle názoru žalobce nebylo prokazováno a tedy ani prokázáno, že byla splněna podmínka určených úseků a součinnosti s Policií ČR. Dle zásady *in dubio pro reo* tedy lze předpokládat, že měření rychlosti nebylo provedeno v součinnosti s Policií ČR, a bylo provedeno mimo určené úseky. Výstup z měření je tak nepoužitelným důkazem, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy.
10. Žalobce dále namítal, že ověření použitého rychloměru měl provést jeho výrobce, takovému ověření tedy nelze důvěřovat, když lze dovodit podnikatelský záměr takové osoby udělit svým výrobkům ověření i v případě, že by neměly stanovené metrologické vlastnosti. Žalobce proto žádá, aby soud zajistil přezkoušení použitého rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii.
11. Konečně žalobce namítal, že výrok je nesrozumitelný pro neurčitost, neboť z něj není patrné, v jakém směru jeho vozidlo mělo jet. Rovněž není prokázáno, že se jednalo o obec ve smyslu zákona o silničním provozu, neboť nebylo územním plánem prokázáno, že se jedná o zastavěné území. Ze snímku kromě toho není patrné, kde došlo ke změření.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Tvrzení, že nebylo prokázáno, že by překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez lidské obsluhy, neobstojí, neboť ze samotných záznamů o přestupcích vyplývá a je na nich jednoznačně uvedeno, že toto zařízení pracovalo v automatizovaném režimu měření. Jakékoliv další dokazování považuje žalovaný za nadbytečné. Žalovaný uvedl, že u každého přístroje je nutné dbát na dodržení návodu k obsluze a každý radar musí někdo nastavit. Podstatné však je, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost. Správní orgán podle žalovaného učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je jasně uvedeno, že sděleného řidiče nelze dohledat. Pokud uvedl, že osoba řidiče byla oznámena účelově, k čemuž uvedl

spisové značky řízení, ve kterých byla stejným zmocněncem uvedena stejná osoba řidiče, považuje to žalovaný za dostačující. I odvolacímu orgánu je navíc z úřední činnosti známa praxe zmocněnce žalobce, který na výzvu účelově sdělí, že osobou řidiče byl pan L. H. N. Na základě tohoto postupu žalovaný dovodil zneužití práva. Žalovaný má za to, že provozovatel vozidla se odpovědnosti za správní delikt nemůže zprostit soukromoprávním ujednáním. Liberační důvody jsou uvedeny pouze v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, které je nutno považovat za speciální k § 125e. Správní orgán považoval po sděleném řidiči vysvětlení, tedy úkon, kterého je třeba, aby se zúčastnil osobně, doručování předvolání prostřednictvím opatrovníka by proto k naplnění smyslu takového úkonu nevedlo. K namítané protiústavnosti žalovaný uvedl, že povinnost stanovená s § 10 odst. 3 silničního zákona není v rozporu s Ústavou, k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 (všechna v tomto rozsudku uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Měření nebylo provedeno v součinnosti s Policií a v rámci měřených úseků, přitom odkázal na č. l. 4 správního spisu. Výstup z měření je tedy použitelným důkazem a nebyl získán v rozporu s právními předpisy. Ověření rychloměru provedlo autorizované metrologické středisko, podnikatelský zájem této osoby je pouhou spekulací žalobce. K namítané nesrozumitelnosti výroku žalovaný uvedl, že směr jízdy vozidla není důležitý. Podstatné je, že k porušení povinnosti došlo v obci Rosice na ulici Brněnská 384, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Bylo také prokázáno, že se jedná o obec (viz č. l. 3 správního spisu).

13. Z uvedených důvodů žalovaný nepovažuje podanou žalobu za důvodnou. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, a v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
14. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce v zásadě setrval na argumentaci uvedené v žalobě. K otázce, zda byl použitý rychloměr tzv. automatizovaným technickým prostředkem, žalobce doplnil, že pro posouzení této otázky je nepodstatné, zda měření probíhalo v automatizovaném režimu či v režimu manuálním, podstatné je pouze to, zda se u rychloměru nachází jeho obsluha, tj. policisté či strážníci. Jak totiž vyplývá z důvodové zprávy k zákonu, který zavedl skutkovou podstatu přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu, účelem této legislativní změny bylo postihnout ty dopravní přestupky, jejichž pachatelé jsou pro správní orgány nezjistitelné, neboť přestupky jsou zjištěny technickými prostředky, které provádějí dokumentování přestupků bez přítomnosti policistů či strážníků. Na podporu své argumentace žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37. Pokud se policisté či strážníci na místě nacházejí, je podle žalobce irrelevantní, zda je rychloměr automatizovaný nebo je nutné „stisknout tlačítko“. Relevantní je pouze to, že přítomní policisté či strážníci mohou zjistit totožnost skutečného pachatele přestupku. Žalobce tedy uzavřel, že použitý rychloměr není automatizovaným technickým prostředkem, protože s ohledem na jeho technickou specifikaci je nasnadě, že u něj musela být jeho obsluha, která mohla zjistit totožnost řidiče. Správní orgány se nadto tím, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, nijak nezabývaly. Závěr o tom, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem, tak nemá žádnou oporu

v dokazování ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ohledně otázky, zda bylo prokázáno splnění podmínek měření rychlosti podle § 79a zákona o silničním provozu, žalobce doplnil, že kvituje upřímnost žalovaného, že „*měření nebylo provedeno v součinnosti s Policií ČR a v rámci určených úseků*“. I kdyby součástí spisu byl dokument, který má osvědčovat splnění podmínek podle § 79a silničního zákona, nic to nemění na tom, že se správní orgány těmito podmínkami nijak nezabývaly, a jejich rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná. Správní orgány nadto měly odůvodnit, co považují za řádnou součinnost obecní policie s Policií ČR, aby žalobce mohl případně namítat, že se o řádnou součinnost nejedná. Závěrem žalobce popřel, že jeho tvrzení, že ověřovací list je nezákonný, protože jeho ověření provedl výrobce rychloměru, není pouhou spekulací, neboť podnikatelský zájem výrobce rychloměru na jeho ověření je jasně patrný a vyplývá již z obsahu spisu.

IV. Ústní jednání

15. Při ústním jednání dne 26. 2. 2019 žalovaný odkázal na své písemné vyjádření k žalobě. Žalobce se jednání nezúčastnil. Soud v rámci ústního jednání neprováděl dokazování navrhané žalobcem, a to čtením specifikovaných částí návodu k obsluze předmětného měřicího zařízení, a to pro jeho nadbytečnost. Totéž se týkalo návrhu žalobce, aby soud zajistil přezkoušení použitého rychloměru.

V. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Předně soud nemůže přisvědčit námitce žalobce o protiústavnosti § 10 odst. 3, resp. § 125f silničního zákona. Dle § 125f zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
18. Totožnou námitkou se již zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2017, č. j. 31 A 242/2017-27 (srov. také rozsudky ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, nebo ze dne 7. 3. 2018, č. j. 31 A 99/2016-103), kde uvedl, že z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.
19. V nynější věci nemá soud důvod se od těchto závěrů odchýlovat, přičemž opakuje, že pokud žalobce namítá, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a

tedy i vlastnictví vozidla, s sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vlastnictví rovněž zavazuje; v tomto kontextu lze hovořit o odpovědnosti vlastníka vůči společnosti, jež se jistě může projevovat i v povinnosti zajistit dodržování příslušných právních předpisů třetí osobou, která věc (vozidlo) užívá. Zdejší soud v tomto kontextu v podrobnostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21. Zdůrazňuje také, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23).

20. Otázkou ústavnosti § 10 odst. 3, resp. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se rovněž zabýval Ústavní soud, který v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, rozpor napadených zákonných ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona.
21. Námitka protiústavnosti § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu proto není důvodná.
22. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány neprokázaly, že by překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez lidské obsluhy.
23. Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
24. Krajský soud předně považuje za důležité uvést, že s totožnou žalobní námitkou (ve vztahu ke stejnému typu rychloměru Ramer10 T měřícím rychlost na témže místě v obci Rosice), kterou žalobce uplatnil v podané žalobě, se již dříve soud ve své rozhodovací činnosti vypořádal, a to např. v rozsudcích ze dne 9. 5. 2018, č. j. 62 A 101/2016-108, ze dne 30. 7. 2018, č. j. 29 A 133/2016-104, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 29 A 137/2016-106, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 13/2017-42, přičemž ve všech těchto případech dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Krajský soud ani v nyní řešené věci neshledal důvod pro odchýlení se od tohoto závěru.
25. Žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dle krajského soudu se bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného

technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.

26. Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je nerozhodné, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze, nebo že vyžaduje obsluhu konkrétní osoby (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze). Podstatné je toliko, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy. V případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě nesvědčí tomu, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, či naopak tomu, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem (městské) policie.
27. Dle krajského soudu tedy nelze rozlišovat mezi automatizovanými technickými prostředky na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě, nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích, rozhodující není ani podoba přístroje. Jediným dělicím kritériem je režim měření, tj. automatický režim, kdy dochází ke snímání veškerých projíždějících vozidel a zaznamenávání jejich rychlosti, a manuální režim, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru.
28. Vzhledem ke shora uvedenému nepovažoval soud za nutné provádět dokazování žalobcem navrženým návodem k obsluze použitého rychloměru, neboť skutečnosti, které měly být tímto návodem prokázány (že musí být přístroj přinesen na místo, zapnut obsluhou, musí být zvolen režim měření apod.), nemohly nic změnit na povaze přístroje, jako automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – jeho provedení by tedy bylo nadbytečné.
29. Neobstojí ani argumentace, že rychlost nebyla v daném případě změřena stacionárním rychloměrem. Z doplnění oznámení o přestupku vyplývá, že měření bylo provedeno přístrojem Ramer10 T, vyr. č. 14/0071, a to v automatickém režimu bez obsluhy s výslovným uvedením, že se jedná o stacionární radar. Krajský soud nemá důvod z tohoto podkladu nevycházet; ani ze zákona ani z judikatury správních soudů nevyplývá, že by vůbec nebylo možné vycházet z oznámení (záznamu) o přestupku. „Podle § 137 odst. 4 správního řádu [...] nelze jako důkazní prostředek užít pouze záznam o podání vysvětlení; obdobně podle judikatury nelze čtením úředních záznamů prokazovat skutečnosti, které lze objasnit pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS)” [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35]. Předmětné oznámení o přestupku (jeho doplnění) nadto v tomto případě neslouží jako jediný či klíčový podklad dokládající vinu žalobce, resp. nezjištěného řidiče. V nyní řešené souvislosti je ho potřeba chápat toliko jako úřední potvrzení, v jakém režimu bylo měření rychlosti prováděno. Jinými slovy, nejde o jednostranný popis protiprávního jednání řidiče, ale o objektivní zaznamenání samotného

způsobu měření rychlosti vozidla. Skutečnost, že se jedná o stacionární rychloměr, u něhož se nenacházela žádná obsluha, vyplývá i z ověřovacího listu, který je součástí správního spisu. Podle bodu 2.6 ověřovacího listu byl silniční radarový rychloměr na ulici Brněnská ve městě Rosice umístěn ve skříni (výrobní číslo skříně 14/0274). To, že rychloměr byl umístěn ve skříni, podle soudu jednoznačně indikuje, že rychlost vozidla byla změřena zařízením bez lidské obsluhy (stacionárním rychloměrem), který lze nepochybně považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

30. Správním spisem má tedy soud za prokázané, že rychlost vozidel je v obci Rosice na ulici Brněnská 384 měřena rychloměrem umístěným napevno na jednom místě, jedná se tedy o stacionární rychloměr, u něhož se v okamžiku měření nenachází žádná obsluha.
31. Důvodnou soud neshledal ani námitku, že správní orgány se tím, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, nijak nezabývaly. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že správní orgán se povahou použitého rychloměru zabýval na str. 5 v rámci hodnocení důkazů, kdy konstatoval, že měření rychlosti jízdy přístrojem Ramer10 T, výrobního čísla 14/0071 je a vždy bylo prováděno v automatickém režimu bez obsluhy – jedná se o stacionární radar. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení skutečnost, že použitý rychloměr splňoval požadavky vyplývající z § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu nijak nezpochybňoval, považuje soud takovéto odůvodnění za zcela dostačující. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 177/2017-49, z něhož vyplývá: *„Byl-li právní pojem užitý v zákoně o silničním provozu stěžovateli (ale i obecně) znám, judikaturou již vícekrát vyložen (viz níže), a především je dostatečně srozumitelný již z jeho jazykového vyjádření, nebylo třeba, aby správní orgány takový pojem v rozhodnutí bez dalšího podrobně interpretovaly (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 43/2008 - 97).“* Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 6 As 202/2018-42, pak *„není vadou napadeného rozhodnutí, že se žalovaný podrobně nezabýval povahou použitého rychloměru [zda se jedná o automatizovaný technický prostředek ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] [...], neboť tyto námitky žalobce uplatnil až v žalobě.“*
32. Žalobní námitka zpochybňující, že by přístroj Ramer10 T byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, tak ze všech uvedených důvodů nemohla být úspěšná.
33. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že řízení o správním deliktu nemělo být zahájeno, neboť správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.
34. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
35. Podle § 125f odst. 2 téhož zákona právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností

řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

36. Podle § 125f odst. 4 písm. a) tohoto zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
37. Z citovaných ustanovení vyplývá subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen učinit nezbytné kroky, které spočívají zpravidla v zaslání výzvy provozovateli vozidla, aby označil skutečného řidiče vozidla v době spáchání přestupkového jednání.
38. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ve kterém šlo o skutkově i právně obdobnou věc jako v nyní projednávaném případě, uvedl, že by šlo *„proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*
39. Aplikací uvedených východisek na nyní posuzovanou věc soud zjistil, že správní orgán prvního stupně v daném případě nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil, a mohl tak zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
40. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán zaslal žalobci výzvu k zaplacení určené částky ve výši 1 200 Kč ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve výzvě byl žalobce jako provozovatel vozidla RZ X poučen, že v době splatnosti určené částky (ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy) má právo namísto zaplacení částky písemně sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

41. Žalobce za řidiče vozidla označil pana L. H. N., zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti A. 11, Praha. Správní orgán prvního stupně se sdělením žalobce zabýval. Vyšel především z přípisu Městského úřadu Židlochovice a z kopií dodejek, které prokazují, že pan N. si na uvedené adrese poštu nepřebírá. Z kopie sdělení Policie ČR ze dne 24. 11. 2015 správní orgán zjistil, že osoba L. H. N., nar. X neprochází evidencí cizinecké policie. Správní orgán dále provedl lustraci osoby L. H. N. v Centrálním registru dopravců a v Registru podnikatelů v silniční dopravě, které obsahují celostátní evidenci řidičů taxislužby, přičemž zjistil, že uvedená osoba nikdy nebyla evidovaná jako řidič vozidla taxislužby ani jako držitel oprávnění řidiče taxislužby. Správní spis obsahuje i spisové značky věcí vedených u správního orgánu prvního stupně a u Městského úřadu Židlochovice, ve kterých byla jako řidič vozidla označena stejná osoba.
42. Uváží-li soud, že správní orgán prvního stupně měl na základě své úřední činnosti povědomí o nedoručitelnosti zásilek panu N, na žalobcem označenou adresu (což doložil kopiemi konkrétních zásilek), a že tato osoba se ani nevyskytuje v evidenci cizinecké policie, nelze správnímu orgánu vytýkat, pokud již nečinila další kroky vedoucí ke zjištění totožnosti pachatele přestupku.
43. Žalobce správnímu orgánu prvního stupně zjevně neposkytl dostatečné informace k tomu, aby mohl učinit vůbec první krok k bližšímu zjištění pachatele přestupku. Provozovatel vozidla se své odpovědnosti nemůže zprostit sdělením identifikačních údajů osoby, jež měla vozidlo v době spáchání přestupku řídit, aniž by tyto údaje správnímu orgánu umožňovaly tuto osobu reálně ztotožnit a kontaktovat a následně s ní vést přestupkové řízení.
44. Nad rámec uvedeného krajský soud doplňuje, že postup žalobce, resp. jeho zmocněnce ve správním řízení - společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. v této věci v zásadě odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost této společnosti stejně jako společnosti FLEET Control s.r.o. a Mgr. Topola (v řízení před soudem) při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů, pravidelně provázejí. Osoba L. H. N. je jako řidič uváděna opakovaně, a to napříč Českou republikou (srov. např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 93/2016 či 29 A 88/2016 nebo řízení vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 A 6/2017). Soudní řízení v uvedených věcech se vždy týkají objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla, resp. jeho zmocněnec vždy uvede osobu L. H. N. (cizince, jenž je zcela nekontaktní) jako osobu řidiče, zástupcem v řízeních před soudem byl v těchto věcech vždy Mgr. Topol. Tím spíše nelze vyčítat správnímu orgánu prvního stupně, že neprováděl rozsáhlé pátrání po panu N. a rovnou přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
45. Krajský soud neshledává žádné pochybení v tom, že správní orgán adresoval výzvu k podání vysvětlení panu N. tak, jak učinil, tedy že jako adresáta uvedl pana N., neboť právě on byl adresátem výzvy k podání vysvětlení. Kdyby jmenovaný byl na adrese sídla společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. znám, bezpochyby by k doručení této písemnosti došlo i přesto, že v adrese nebyla tato společnost uvedena. Argumentace žalobce, že mělo být panu N. doručováno do poštovní schránky společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. je navíc

v rozporu s jeho následně uvedeným tvrzením, že pan N. byl na předmětné adrese znám a měl zde označenou schránku. Toto tvrzení žalobce navíc nijak nedoložil.

46. Neobstojí ani argumentace, že správní orgán pochybil, pokud se omezil na doručování předvolání k podání vysvětlení na uvedenou adresu, aniž by ustanovil panu N. opatrovníka nebo doručoval veřejnou vyhláškou. Institut předvolání k podání vysvětlení správní orgán využil ve fázi před zahájením řízení o přestupku (tj. ve fázi, kdy neměl dostatečné indicie k tomu, že se konkrétní osoba mohla dopustit přestupkového jednání), kdy sice správní orgán může provádět řadu úkonů, ale na tuto fázi se nevztahují ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „Obecná ustanovení o správním řízení“, kam spadá i § 25 odst. 1 správního řádu upravující doručování písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, kterým se nedaří doručovat, nebo § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, pokud tyto instituty nevyužil, jelikož to ani nebylo možné. Kromě toho není zřejmé, jak by ustanovení opatrovníka nebo doručování veřejnou vyhláškou mohlo naplnit účel institutu podání vysvětlení, k němuž byla vyzvána konkrétní osoba.
47. Za zcela absurdní považuje soud požadavek žalobce na zjišťování adresy trvalého pobytu pana N. na vietnamském velvyslanectví. Jak již bylo uvedeno, po správních orgánech nelze v rámci zjišťování totožnosti přestupce požadovat, aby činily rozsáhlé kroky spočívající ve zjišťování adresy pobytu cizích státních příslušníků na příslušném velvyslanectví. Tento postup by byl jednak v rozporu s principem hospodárnosti řízení, jednak by šel proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Prostor pro rozsáhlé kroky v tomto směru neposkytuje ani zákon o přestupcích, který v § 66 odst. 3 písm. g) stanovil povinnost odložit věc, jestliže správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o přestupku, nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Tím, že žalobce jako provozovatel vozidla neuvedl takové údaje o osobě řidiče, které by mohly vést k určení pachatele přestupku, sám tímto jednáním způsobil přenesení odpovědnosti za protiprávní jednání řidiče vozidla na sebe jako osobu provozovatele.
48. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že nebyl poučen o možnosti liberovat se dle § 125e odst. 1, jakož i dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Soud předně konstatuje, že není povinností správních orgánů poučovat podezřelého ze správního deliktu o tom, že v zákoně existují liberační důvody, a že tyto může uplatnit. Taková povinnost správního orgánu není v žádném právním předpisu zakotvena a nelze ji dovodit ani ze znění § 4 odst. 2 správního řádu, jak žalobce namítal.
49. Neobstojí ani námitka, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Citované ustanovení zakotvuje možnost zproštění se odpovědnosti za správní delikt právnické osoby, resp. fyzické osoby podnikající. V předmětné věci však byla žalobci (fyzické osobě nepodnikající) uložena pokuta za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, kdy je možné se zprostit odpovědnosti za správní delikt toliko z důvodů vymezených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo a) vozidlo,

jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel. Ani jednoho z liberačních důvodů vyplývajících z § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se žalobce nedovolával, námitka naplnění podmínek pro liberaci tak není důvodná.

50. Co se týče námítky, že nebylo prokázáno, že byla splněna podmínka určených úseků a součinnosti s Policií ČR, ani tato nebyla shledána důvodnou. Z kopie seznamu schválených úseků pro měření rychlosti MP Rosice Policií ČR ze dne 17. 3. 2009, která je součástí správního spisu (na č. l. 4), je zřejmé, že Městská policie Rosice má od Policie ČR povoleno provádět měření rychlosti ve městě Rosice na silnici I/23 na ulici Brněnská, a to v úseku mezi kruhovou křižovatkou s marketům až po Palackého náměstí. V daném případě došlo k měření v tomto úseku (na ulici Brněnské, u domu č. p. 384), příslušníci Městské policie Rosice proto postupovali v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Výstup z měření tedy byl použitelným důkazem a nebyl získán v rozporu s právními předpisy. Neobstojí úvaha žalobce, že žalovaný ve vyjádření k žalobě potvrdil, že měření nebylo provedeno v součinnosti s Policií ČR. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že *„Měření nebylo provedeno v součinnosti s Policií ČR a v rámci měřených úseků (viz list č. 4 spisu správního orgánu I. stupně)“*, jednalo se buď o překlep, nebo nepřiléhavou formulaci, a správně zde mělo být uvedeno, že *„měření bylo provedeno v součinnosti“*, jelikož jak ze správního spisu (z dokumentu na č. l. 4), tak z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že příslušníci Městské policie Rosice při dokumentování přestupkového jednání nezjištěných řidičů postupovali v souladu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu. Není pravda, že by se správní orgány splněním podmínek podle § 79a zákona o silničním provozu nezabývaly, neboť správní orgán prvního stupně se splněním těchto podmínek zabýval na str. 6 napadeného rozhodnutí, když po zhodnocení obsahu kopie seznamu schválených úseků k měření rychlosti jízdy Policií ČR konstatoval, že příslušníci Městské policie Rosice postupovali v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení skutečnost, že by podmínky § 79a zákona o silničním provozu nebyly splněny, nijak nezpochybňoval, považuje soud takovéto odůvodnění za zcela dostačující.
51. Pokud jde o žádost žalobce, aby krajský soud přezkoušel předmětný přístroj Ramer10 T, soud odkazuje na obsah správního spisu, v němž je obsažen ověřovací list, jímž autorizované metrologické středisko potvrzuje způsobilost přístroje k měření rychlosti, a to s platností od 11. 6. 2015 do 10. 6. 2016. Ke spáchání přestupku došlo dne 21. 11. 2015, což znamená, že v době měření disponoval předmětný přístroj řádným ověřením. Příslušné metrologické středisko je sice zřízeno u společnosti RAMET a.s. (tj. výrobce přístroje), nicméně je střediskem autorizovaným, což představuje dostatečné záruky pro řádné metrologické ověření přístroje. Žalobce sám ostatně nepředložil jedinou indicii, ze které by vyplývalo, že existují pochybnosti o správnosti výsledků měření.
52. Konečně žalobce namítal také nedostatečné – neurčité vymezení skutku ve výroku rozhodnutí. Ani tato námitka není důvodná. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být řádný popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, podle něhož výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku

uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].

53. Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci, výrok rozhodnutí v daném případě obsahuje. Výslovně je zde uvedeno, že jízda předmětného vozidla byla zadokumentována dne 21. 11. 2015 v 22:59 hod. na ul. Brněnská 384 v obci Rosice, kdy nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlosti 71 km/h. Krajský soud připouští, že vymezení přestupku nezjištěného řidiče mohlo pro úplnost obsahovat také uvedení směru jízdy předmětného vozidla, nicméně popis skutku lze i tak plně akceptovat. Nelze ztrácet ze zřetele smysl nároků, jež judikatura klade na výrok rozhodnutí o správním deliktu. Tím je především požadavek nezaměnitelnosti popisu skutku se skutkem jiným. Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Je přitom fakticky vyloučeno, aby vozidlo žalobce případně jelo na stejném místě, ve stejný čas a stejným způsobem oběma směry. Z praktického hlediska je proto zaměnitelnost skutku žalobce, resp. přestupku řidiče vozidla s jiným zcela vyloučena.
54. Dále je potřeba odkázat také na obsah správního spisu, který celou situaci blíže dokládá. O změření vozidla žalobce vypovídají oznámení o přestupku (výstup z měřicího zařízení obsahující fotografii změřeného vozidla) a jeho doplnění, z nichž je zřejmé, v jakém čase a místě bylo vozidlo žalobce změřeno a jakou rychlostí se pohybovalo. Ze samotné fotografie, ale také z dalších podkladů (doplnění oznámení o přestupku, seznam schválených úseků měření) je také zjevné, že k měření došlo v zastavěném území obce, a jsou zde uvedeny GPS souřadnice konkrétního místa, kde ke změření rychlosti došlo.

VI. Závěr a náklady řízení

55. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
56. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. února 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu